

1912
14-15 APRIL
1962

DE ONDERGANG VAN

DOOR P. DE ZEEUW J.Gzn.

Het is deze maand een halve eeuw geleden, dat het drama van de Titanic plaatsvond. Er ging een schok door de gehele wereld, want bij deze ramp kwamen niet minder dan 1605 mensen om het leven. Het was een zusterschip van de „Olympic” en behoorde aan de stoomvaartmaatschappij „White Star Line”.

Met grote belangstelling was de afvaart van de Titanic gadegeslagen. Het schip zou zijn eerste tocht maken en voor die tocht hadden zich honderden passagiers gemeld. Wat was er dan voor bijzonders aan dit schip? Liep het sneller dan enig ander schip? Welneen, de Mauretania van de Cunard-lijn liep 25,5 mijl en de Titanic ongeveer 20 mijl.

Nee dat was het niet. Wat dit schip zo wonderbaar maakte was zijn inrichting. Het was ongeveer 300 m lang en wie het kon betalen kreeg een reeks vertrekken tot zijn beschikking, evenals in een hotel: zittkamer, toiletkamer, badkamer, slaapkamer, bediendenkamer en een afzonderlijk wandeldek. Voor de eerste-klas passagiers was er nog een groot dek, met een tuin vol planten en struiken, een zwembad en zelfs een wielervedstrijden konden gehouden worden.

Maar wat de „Titanic” vooral zo bijzonder maakte was het feit, dat het niet kon vergaan. In de lengte en in de breedte waren waterdichte schotten aangebracht, die door een enkele beweging van de man op de brug konden worden gesloten. De naam „Titanic”, naar de onweerstaanbare god Titanus, bracht dit tot uitdrukking.

In de avond van 10 april 1912 begon het schip zijn eerste reis van uit Southampton.

Kapitein was J. E. Smith en één der voornaamste passagiers was Ismay, de voorzitter van de White Star Line. Verder waren aan boord William Stead de beroemde journalist. Kort vóór hij bij de ramp van de Titanic omkwam bood men hem een betrekking aan, die tegen zijn geweten indruiste. Hij bedankte. Men vroeg hem of hij wel kon rondkomen en toen antwoordde de vrome persman: „Zal ik u iets zeggen? Ik heb een zeer rijke Medewerker, namelijk de almachtige God!”

Onder de passagiers bevonden zich ook de miljonair Astor en zijn vrouw.

De eerste reis van de „Titanic” zou een triomftocht worden. De machtige mens had het nu eindelijk zó ver gebracht, dat hij de oceanen kon trotseren zonder vrees voor ondergang.

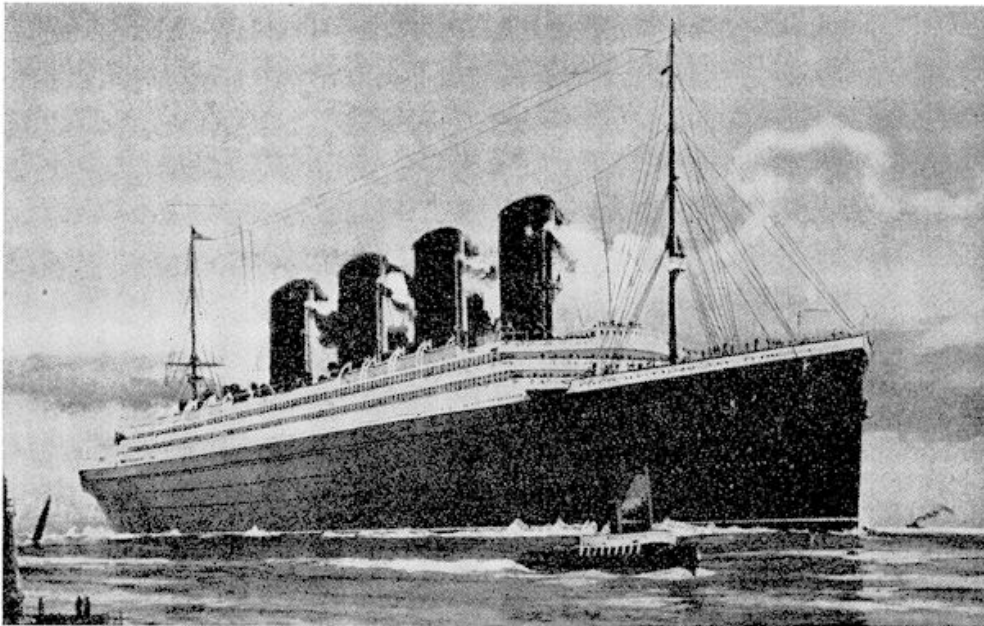
Voortsnellend met een ontzaglijke vaart, zeker dat geen gevaar het kon treffen, liep dit drijvende hotel in de nacht van 14 op 15 april te pletter tegen een logge ijsberg, die verraderlijk wachtend, in een nevelsluier gehuld het schip in de lengte opensneed, zoals men een sardine-blikje openscheurt. Het schip bevond zich toen op 41° N.B. dus op de hoogte van Rome en Madrid.

Hoe kon dáár nu een ijsberg komen? Zeker, de ijsbergen kunnen vaak ver naar het zuiden af-drijven, maar toch nooit verder dan tot 42°. En de Titanic bevond zich op 41°. Een ijsberg is daarom zo verraderlijk, omdat hij slechts met ongeveer één tiende van zijn omvang boven water uitsteekt. De rest zit met een zeer brede voet onder water. Men kan dus de berg op grote afstand passeren en toch nog met de ijsklomp in aanraking komen. Dit gebeurde met de Titanic zondagsavonds om half elf. Het drama duurde tot 20 minuten over 2, toen de rondzwalkende schipbreukelingen met het wegzinkende schip honderden hunner medepassagiers door de golven zagen verzwelgen.

De marconist J. Philips was onmiddellijk na de botsing begonnen noodseinen uit te zenden en hij bleef dit volhouden tot het laatste ogenblik. William Stead begon onmiddellijk hulp te verlenen, doch Ismay de voorzitter van de White Star Line dacht in de eerste plaats aan zijn eigen behoud. De reddingsboten werden uitgezet en voornamelijk bezet met vrouwen en kinderen. Treffende staaltjes van zelfopoffering zag men hier evenals voorbeelden van fel egoïsme. Mevrouw Astor vertelde later, dat zij in de op één na laatste boot ging. De kolonel bleef achter. Hij zei tot zijn vrouw: „De zee is kalm. Er is geen gevaar. Ge zijt in goede handen. Ik zal je weldra weer ontmoeten.” Helaas deze ontmoeting heeft nooit plaats gehad. Toen de laatste reddingsboot was weggevaren en de te hulp-snel-

DE TITANIC

De „Titanic” verlaat Southampton
voor de noodlottige reis.

lende schepen nog niet ter plaatse waren ontstond er paniek aan boord. Om deze te bedwingen speelde de muziekkapel. De ondergang naderde snel, doch steeds speelde de kapel door. En toen gebeurde, wat over de gehele wereld een diepe indruk heeft gemaakt. Terwijl de Titanic zinkend voortschokte naar de duistere diepten van de oceaan hoorde de ontzinde massa aan boord plotseling:

*Nader mijn God bij U! U naderbij!
Zij ook de weg daartoe een kruis voor mij!
Wat ook mijn toekomst zij! U nader — naderbij
Nader mijn God bij U! U naderbij.*

Dit was het lied van mevrouw Sarah Adams-Flower (1805-1848) zeer geliefd bij de Engelse soldaten en matrozen. En dit lied werd gezongen en gespeeld terwijl zich de vreselijkste scheepsramp aller tijden voltrok. Men hoorde aan boord overal bidden, soms waren het kindergebedjes, een herinnering uit de jeugd van iemand, die in zijn verder leven God links had laten liggen.

Kapitein Smith gedroeg zich als een held. Hij verliet het schip pas toen de Titanic in de golven

wegzonk. Nog eenmaal zag men hem, zwemmend op zijn rug, een kind omhoog houdend en trachtend een vlot te bereiken. Toen hij het kind had overgegeven, weigerde hij de hand, die hem werd toegestoken en zwom hij terug naar de plaats, waar de Titanic was gezonken. Men heeft zelfs zijn lijk niet teruggevonden. De dappere marconist Phillips heeft nog een reddingsboot weten te bereiken, maar gaf aan boord daarvan van ellende en uitputting al spoedig de geest.

Van de bijna 2900 mensen, die zich aan boord bevonden, kwamen er 1605 om het leven.

De ramp maakte een geweldige indruk. Nog nimmer had zo'n scheepsramp plaats gehad. Men was verbaasd, dat dit nu juist moest gebeuren met een schip, dat onzinkbaar heette en door een ijsberg, op een plaats, waar nooit ijsbergen waren gezien. Velen zagen hierin de hand Gods, die de trotse mens duidelijk wilde leren, dat alleen Hij, de Almachtige is, die ook de ijsbergen de weg wijst, die zij gaan moeten.

Nu, na een halve eeuw, wekt het verhaal van de ondergang van de „Titanic” nog ontroering.